

Sygn. akt II Ka 283/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Aleksandry Płatek-Oleszek

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2023 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 284 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 230 a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 30 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 236/19

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 283/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 grudnia 2022 roku w sprawie II K 236/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 4, art. 7 oraz 410 kpk polegającą na dowolnej, jednostronnej oraz tendencyjnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającej się w:</p> <p>a) odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. P., w których konsekwentnie nie przyznawał się on do popełnienia zarzuconych czynów, a także nieuwzględnienia podnoszonych przez niego okoliczności dotyczących jego kontaktów z D. D., w sytuacji gdy stanowisko to potwierdzają również inne zgromadzone dowody korzystne dla oskarżonego,</p> <p>b) wadliwej ocenie zeznań D. D. przejawiającej się w nieuwzględnieniu okoliczności wykluczających nadanie im waloru wiarygodności, wskazujących na to, że depozycje pokrzywdzonego są niemiarodajne i niespójne, ukierunkowane na zdyskredytowanie oskarżonego, a nadto w znaczącej części zostały podważone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w tym w szczególności dokumentacją złożoną do akt sprawy wraz z wnioskiem z dnia 7 maja 2021 r., a także dokumentami z akt postępowań cywilnych prowadzonych przez D. D. przeciwko S. P. i A. B., w których</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pokrzywdzony wprost przyznawał, że transakcja z S. P. dotyczyła faktycznie zawartej przez niego umowy pożyczki, zaś transakcja z A. B. była wykonana w związku z zamiarem zakupu udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,

c) uznaniu za wiarygodne, przemawiających na niekorzyść oskarżonego zeznań E. S., a także oparcie na nich wydanego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy postawa tego świadka, prezentowane wcześniej zachowania, a nadto treść oraz sposób składanych zeznań wskazują na wyjątkowo negatywne emocjonalne nastawienie względem oskarżonego, co powinno skłaniać do zachowania szczególnej ostrożności przy ocenie wiarygodności tej relacji,

d) niewłaściwej ocenie zeznań świadka E. D. (1), które jawią się jako niekonsekwentne oraz niespójne z depozycjami składanymi przez samego pokrzywdzonego oraz E. S., a jednocześnie nie korelują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,

e) nieuwzględnieniu okoliczności ujawnionych w toku postępowań cywilnych prowadzonych z inicjatywy D. D., a dotyczących transakcji na rzecz S. P. i A. B., w których pokrzywdzony de facto przyznał, że kwoty przelane na rzecz tych osób nie stanowiły przedmiotu przywłaszczenia dokonanego przez oskarżonego,

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mającą wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym uznaniu, że K. P. działając umyślnie dopuścił się obu przypisanych mu

	<p>czynów, a mianowicie występku wyczerpującego znamiona art. 284 § 1 kk, jak też występku wyczerpującego znamiona 286 § 1 kk w zbiegu z art. 230a § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk, w sytuacji faktycznego braku miarodajnych dowodów pozwalających na kategoryczne i pewne stwierdzenie co do powyższego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał obrońca oskarżonego. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy żadnego z przedstawionych przez skarżącego na łamach środka odwoławczego przepisów proceduralnych. Ponadto wskazać należy, że obrońca oskarżonego nie stawia zarzutu co do dowodów, które de facto stanowiły podstawę wydania zaskarżonego wyroku, a mianowicie opinii biegłego z zakresu księgowości, a depozycje osobowe świadków miały w tym zakresie mniejsze znaczenie.</p> <p>Ocena zeznań pokrzywdzonego D. D. oraz świadków E. S. oraz E. D. (2) zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa</p>		

procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992).

Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał w całości za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego D. D. oraz świadków E. S. oraz E. D. (2). Mimo pewnych, drobnych zresztą różnic, są one spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają, nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. obrońca oskarżonego nie wskazał żadnych okoliczności, które by skutecznie podważyły ocenę zeznań pokrzywdzonego oraz świadków i wskazały na ich nieprawdziwość.

Sąd Rejonowy słusznie również uznał wyjaśnienia oskarżonego K. P. za wiarygodne jedynie w części, a mianowicie oskarżony wskazywał znajomość z rodziną pokrzywdzonego, jego osobiste zaangażowanie oraz nawiązanie relacji o charakterze biznesowym i dokonywanie kwestionowanych operacji finansowych, które to jednak motywuje odmiennie niż pokrzywdzony, a jego wyjaśnienia w tym zakresie pozostają

w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego oraz świadków, jak również przede wszystkim opinią biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 1117v oraz k. 1118 była zasadną, wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje poczynione na łamach pisemnych motywów zaskarżonego wyroku rozważania.

Ponadto wskazać należy, że aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do

sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Ponadto wskazać należy, że wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Dodatkowo należało przyjąć, że Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu czynił zadość wskazanym w art. 7 kpk zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności. Wskazać należy, że jak wynika z akt

sprawy prowadzone sprawy w toku postępowań cywilnych nie miały na celu przyznania, że kwoty przelane na rzecz A. B. i S. P. nie stanowiły przedmiotu przywłaszczenia dokonanego przez oskarżonego, a miały na celu jak najszybsze odzyskanie od ww. osób kwot przelanych na ich rzecz, nawet za cenę złożenia oświadczenia woli (nie wiedzy), prawnie niweczącego formalną podstawę zatrzymywania tych środków. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, przelewy dokonywane na rzecz A. B. związane ze sprzedażą udziałów na rzecz D. D. odbywały się przy udziale oskarżonego i równoczesnym brakiem udziału w nich pokrzywdzonego. Fakt posiadania pełnego pełnomocnictwa oskarżonego do rachunku bankowego należącego do pokrzywdzonego D. D. nie uprawniało go do dokonywania czynności, które przekraczały zakres udzielonego mu pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo to było pełne jeśli chodzi o zakres czynności, jakie pełnomocnik może wykonywać, a nie o swobodę przeznaczania zgromadzonych na rachunku bankowym pieniędzy, na cele związane z udzielonym pełnomocnictwem czy może całkowicie od niego oderwanym – tak jak weksel in blanco formalnie pozwala na wpisanie w jego treści dowolnej kwoty, ale materialnie jest to zależne od materialnej treści porozumienia (wekslowego).

Wskazać należy, że z opinii biegłych z zakresu rachunkowości i księgowości wynika, że spośród 150 transakcji widniejących na wyciągu bankowym do rachunku bankowego należącego do pokrzywdzonego w okresie od 31 października 2016 r. do 28 czerwca

2017 r. tylko 29 transakcji ma pokrycie w dokumentacji działalności przedsiębiorstwa (...), a 22 transakcje mają pokrycie w dokumentacji działalności przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. Świadczą o tym przede wszystkim faktury i umowy. Nie udało się biegłym zidentyfikować wszystkich transakcji zaewidencjonowanych na rachunku bankowym należącym do pokrzywdzonego, tj. ustalić, z którą firmą pokrzywdzonego są powiązane, a także nie zostały odnalezione dokumenty źródłowe do niektórych operacji, tj. umowy, rachunki, faktury itp. W opinii tej znajduje więc potwierdzenie teza, że dokonywane przez oskarżonego przelewy, płatności i wypłaty nie mieściły się w granicach, w jakich zezwolił mu na dysponowanie swoimi środkami pokrzywdzony, ale były prostym przywłaszczeniem tych środków. Ponadto opinia biegłych nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, nie budzi żadnych wątpliwości, jest jasna, zupełna, a jej treść pozwala na wnioskowanie co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań głównych świadków oskarżenia.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz

logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego K. P. od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. z.m) obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w wysokości 200 zł.

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana